

syningsanlæg, overføres til varmeregnskabet, således at de samlede varmeudgifter fremover betales over varmeregnskabet. Hermed vil besparelser på forbruget i højere grad komme den enkelte lejer til gavn.

Det foreslås i den forbindelse, at der ydes compensation til de lejere, der ellers ville opleve en ændring i boligstøtten i forbindelse med ovennævnte forslag.

Der foreslås endvidere indført et kapitel i lejeloven med regler om aflæggelse af regnskab for vandforbrug, såfremt beboerrepræsentanterne eller et flertal af lejerne kræver afregning for vand efter individuelle forbrugsmålere efter de foreslåede regler.

Reglerne foreslås fastsat således, at de så vidt muligt er parallelle med de regler, som gælder for aflæggelse af regnskab for udgifter til varme og varmt vand.

8. Endelig fremsættes en lang række forslag til ændringer i lejelovgivningen af mindre vidtgående betydning, som har til formål at tilrette og præcisere lovgivningen således, at der skabes mest mulig klarhed over reglerne med deraf følgende forenkling.

9. Uden tilknytning til de øvrige punkter indeholder lovforslaget i § 3 en ændring af boligstøtteleven på tre punkter:

a. En ændring af anvendelsesområdet for bagatelgrænsen for tilbagebetalingskrav i forbindelse med efterregulering af boligstøtte.

b. En redaktionel ændring af boligstøttelevens refusionsbestemmelse vedrørende beboerindskudslån.

c. En udvidelse af kommunernes adgang til at aftale mellemkommunal refusion i forbindelse med anvisning til ældre- og handicappede boliger.

Den første ændring vedrører den i boligstøttelevens § 47, stk. 7, ved lov nr. 1044 af 23. december 1992 indførte bagatelgrænse for kommunernes opkrævning efter boligstøttelevens § 47 af for meget udbetalt boligstøtte.

Bestemmelsen blev indført efter ønske fra flere kommuner under henvisning til, at administrationsomkostningerne ved opkrævning af småbeløb ikke står i rimeligt forhold til selve tilbagebetalingens størrelse. Bagatelgrænsen udgør i 1994 648 kr. for et kalenderår.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at bagatelgrænsen har virkning for tilbagebetalingskrav, der rejses efter den fra 1. januar 1993 gældende boligstøttelov, det vil sige første gang for tilbagebetalingskrav, der rejses i 1994 vedrørende støtte ydet i 1993.

Kommunerne har igennem de kommunale repræsentanter i Kommunernes Landsforenings boligstøttearbejdsgruppe henledt Bygge- og Boligstyrelsens opmærksomhed på, at bestemmelsen på grund af sin

udformning findes administrativt meget uhensigtsmæssig, fordi den ikke alene omfatter krav i forbindelse med den årlige efterregulering i forhold til indkomsten, men også omfatter efterregulering som følge af andre ændringer hos boligstøttedtageren.

Bestemmelsens anvendelsesområde foreslås derfor indskrænket, således at efterregulering som følge af andre forhold end indkomst ikke omfattes af den obligatoriske bagatelgrænse. Endvidere foreslås det, at kommunerne med hensyn til krav vedrørende andet end indkomst gives valgfrihed med hensyn til, om man vil opkræve tilbagebetalingskrav mindre end 648 kr. (1994) eller ej.

Med den anden ændring ønskes det præciseret, at hjemmelen til at give $\frac{2}{3}$ statsrefusion for de beboerindskudslån, som kommunalbestyrelsen efter loven har pligt til at yde, også omfatter de lån, der gives til beboere i kollektive bofællesskaber.

Den tredje ændring vedrører kommunernes adgang til at aftale refusion for udgifter til boligstøtte mellem nuværende og fremtidig opholdskommune, når der sker anvisning til en ældre- eller handicappede bolig i anden kommune. Aftaler om mellemkommunal refusion er frivillige.

Adgangen til at indgå disse aftaler er dog begrænset til at vedrøre dels anvisning efter ældreboligloven og dels anvisninger til ældre- og handicappede boliger i almenbygget og ældre- og handicappede boliger i byfornyte byggeri, samt anvisninger til visse kollektive bofællesskaber efter boligstøttelevens bestemmelser herom.

Efter bilstandsloven har kommunerne en tilsvarende adgang til at aftale mellemkommunal refusion for udgifter efter bilstandsloven i forbindelse med anvisning til ældre- eller handicappede boliger.

Med lov nr. 1128 af 22. december 1993 gennemførtes med virkning fra 1. januar 1994 en ændring af bilstandslovens bestemmelse om mellemkommunal refusion. Adgangen til at aftale mellemkommunal refusion er herefter ikke begrænset til at være anvisning til bestemte typer (almennyttige/byfornede) ældre- og handicappede boliger. Kommunalbestyrelsen kan aftale refusion for udgifter i henhold til bilstandsloven i alle tilfælde, hvor der anvises til en ældre- eller handicappede bolig, foruden anvisning til kollektive bofællesskaber efter boligstøttelevens bestemmelser. Herved imødekommes et behov for at forbedre ældre- og handicappedes muligheder for at flytte til en anden kommune.

Af samme grund, og da det i øvrigt er administrativt uhensigtsmæssigt, at der ikke findes en enslydende adgang til at aftale mellemkommunal refusion for udgifter, der ofte vil forekomme i samme konkrete situation, foreslås det at udvide boligstøttelevens